

Mindennapi hagyaték

„A halottak az élők emlékezetében élnek tovább.”

Cicero

Elsőre, ha a hagyaték szót halljuk annak vagyoni vonatkozásaira asszociálunk, arra, amelyet az elvesztett szerettünk ránk hagyott. Ezek a megfogható örökségek, amelyeket használunk, felhasználunk. Élményeket adhatnak, viszont mindig magukban hordozzák előző tulajdonosuk emlékét. Léteznek érzelmi hagyatékok, amelyeket mindennapjainkban tapasztalunk, megélünk. Szokásainkban őrzünk és mindig megjelennek, olyan pillanatok, amelyek az elvesztett személy létezését szimbolizálják számunkra.

Lehetnek teljesen hétköznapi pillanatok, mint például egy szerettünk tekintete, saját testünkön hordozott örökségeink vagy a minket körülvevő világ berendezései. Ezekben a momentumokban érzékelhetjük igazán, hogy egy elhunyt személy sosem hal meg, mert a mindennapjainkban, tudatunkban tovább él.

Emlékezetünkben való tovább élésüket egy-egy pillanat táplálja, ezeket a pillanatokot kívánom én bemutatni.

Három éve ment el eddigi életem egyik legmeghatározóbb személye, a nagymamám. Vele töltöttem 17 éves koromig minden délutánomat, egy házban éltünk, édesanyám helyett édesanyám volt, amikor ő nem tudott velem lenni. Különleges kapcsolat fűzött hozzá, ezért igazán a mai napig nem dolgoztam fel elvesztését.

Mióta elhunyt felnőttem és az űr, amit maga után hagyott még mindig él bennem és az egész családban. Az év minden napján eszembe jut, különböző tárgyairól, pillanatokról, személyekről. Ezeket kívánom bemutatni sorozatomon keresztül, mert szerintem mindenki, akinek van már egy személy, akit elvesztett mindennap lesz olyan pillanata, ami Őt idézi. Ahhoz pedig, hogy felidézzük szeretteinket elég egy rá jellemző részlet világunkból.

Everyday Legacy

„The dead still exists in the memory of the living.“
Cicero

At first, when we hear the word legacy, we associate to the wealth, what has been left behind by our dead loved ones. These are the heritage we can hold in our hands and use them. They can give experience while carrying the memory of the former owner. Some emotional inheritance exists what we can live in our everyday life. We treasure the moments in our habits which are the symbols of the lost ones. These can be simple everyday moments, like a glance of the beloved, or wounds and moles on our body, or just the set-up of the world around us. In these aspects we truly can feel that, the deceased never dies, but still lives in the memory. I want to show you these moments which represent their immortality.

3 years ago the most determinative person of my life passed away. My grandmother. I spent every afternoon with her till 17. We lived in the same house, she was my mother behalf of my mother when she couldn't be with me. It was a special relation with her, and i couldn't reconcile to her death up to this moment.

We have grown up since her death, and the void she left behind still lives within me and my family. She comes to my mind every day of the year about personal articles, moments and people. I wish to submit these entities trough my sequence, because i think everyone who also lost someone will have the moments in their life which will recall the memory of that one person. And for that recall we only need just a small aspect from our ambience.